

OKRUŽNICA

ZAJEDNICE KRVI KRISTOVE

Živi kalež

BR. 3-4 (265-266) • OŽUJAK /TRAVANJ 2023.

Uskrs, 2023.

„...u samoj boli muke molio je za progonitelje govoreći:

Oče, oprosti im, jer ne znaju što čine.

Što bi se naime moglo čišće ili reći ili u molitvi misliti,

osim kad je milosrđe zagovora protegnuto

i na one od kojih je nanesena bol?

Isusova Krv još bolje govori od Abela

jer je Abelova krv tražila smrt brata bratoubojice,

dok je Gospodinova Krv isposlovala život za progonitelje.“

(Moralno tumačenja Joba, sv. Grgur Veliki, papa)

Iskrena molitva za progonitelje, obuhvaćanje plaštem milosrđa osoba koje nanose bol te žarko zauzimanje protiv svakog oblika nasilja, mržnje, osvete i bratoubojstva, neka nam pomogne ponovno i dublje doživjeti Uskrs i biti svjedocima Uskrsloga.

SRETAN I BLAGOSLOVLJEN USKRS

žele Vam

Misionari Krvi Kristove

TEMA: Iscjeljenje

• Ivan 21, 1-14 - Očitovanje učenicima na Tiberijadskome moru

Poslije toga očitova se Isus ponovno učenicima na Tiberijadskome moru. Očitova se ovako: ² Bijahu zajedno Šimun Petar, Toma zvani Blizanac, Natanael iz Kane Galilejske, zatim Zebedejevi i još druga dva njegova učenika. ³ Kaže im Šimun Petar: »Idem ribariti.« Rekoše: »Idemo i mi s tobom.« Izadoše i udoše u lađu, ali te noći ne uloviše ništa. ⁴ Kad je već svanulo, stade Isus na kraju, ali učenici nisu znali da je to Isus. ⁵ Kaže im Isus: »Dječice, imate li što za prismok?« Odgovoriše mu: »Nemamo.« ⁶ A on im reče: »Bacite mrežu na desnu stranu lađe i naći ćete.« Baciše oni i više je ne mogoše izvući od mnoštva ribe. ⁷ Tada onaj učenik kojega je Isus ljubio kaže Petru: »Gospodin je!« Kad je Šimun Petar čuo da je to Gospodin, pripaše si gornju haljinu, jer bijaše gol, te se baci u more. ⁸ Ostali učenici dođoše s lađicom vukući mrežu s ribom jer ne bijahu daleko od kraja, samo kojih dvjesto lakata. ⁹ Kad iziđu na kraj, ugledaju pripremljenu žeravicu i na njoj pristavljenju ribu i kruh. ¹⁰ Kaže im Isus: »Donesite ribâ što ih sada uloviste.« ¹¹ Nato se Šimun Petar popne i izvuče na kraj mrežu punu velikih riba, sto pedeset i tri. I premda ih je bilo toliko, mreža se ne raskinu. ¹² Kaže im Isus: »Hajde, doručkujte!« I nitko se od učenika ne usudi upitati ga: »Tko si ti?« Znali su da je Gospodin. ¹³ Isus pristupi, uzme kruh i dade im, a tako i ribu. ¹⁴ To se već treći put očitova Isus učenicima pošto uskrsnu od mrtvih.

I. Isus se ukazuje skupini učenika u Galileji

Kontekstualizacija: 21. poglavlje Evanđelja po Ivanu je epilog je evanđelja koje je započelo veličanstvenim Proslavom. Potonji nam je predstavio pretpovijest Isusa, vječne Riječi Božje, života i svjetla svijeta, koji je uzeo tijelo (utjelovio se). Evanđelje nam je predstavilo Isusovu povijest. Epilog nam predstavlja povijest nakon Isusa, kada učenici nastavljaju njegovo djelo i svjedoče ga u svijetu. Čini se, dakle, jasnim da se ovo 21. poglavlje pripada Evanđelju po Ivanu kao Djela apostolska Evanđelju po Luki. Uskrsli Isus prisutan je u ribolovu koje prikazuje apostolsko djelovanje učenika i u gozbi koja podsjeća na euharistiju, početak i kraj svakog misionarskog djelovanja.

Poslije toga (ovih događaja). Prošli događaji su misterij Isusove smrti i uskrsnuća, a sada počinje novo vrijeme, vrijeme učenika, svjedoka Uskrsa, koji trebaju nastaviti njegovo djelo.

Kad je već svanulo ... Vrijeme i mjesto su značajni: zora je granica između noći i dana, obala je granica između mora i kopna. Izlazak sunca i morska obala tipično su vrijeme i mjesto čovjeka smještenog između dvije suprotne stvarnosti, pozvanog prijeći prag iz tame u svjetlo, iz smrti u život. Život teče uobičajeno i ovdje učenici trebaju naučiti prepoznati i služiti Gospodinu.

Očitova se. Glagol *phaneròo* znači razjasniti, sugerira izlazak iz tame i prelazak u svjetlo. Isus je sada uvijek prisutan i od sada će to biti njegov način da bude s učenicima. Dok smo mi u moru svijeta kako bismo izvršili posao koji nam je povjerio, On je već na kopnu, na čvrstom tlu i odatle nam pomaže. Očituje se u Riječi koja čini naš ribolov plodnim i u gozbi koju dijeli s nama. Drugim riječima, uskrslog Gospodina treba doživjeti u Naviještaju Riječi i u Euharistiji, koji nas čine sudionicima njegove plodnosti života.

Ovaj susret s Uskrslim nije u gornjoj sobi, gdje su učenici primili kruh, Duha Svetoga i poslanje. Dogada se na otvorenom, među poganima. Euharistija koja slijedi je 'misa u svijetu', u zoru i na morskoj obali, gdje se stiže na kraju noći ispunjene napornim radom. Na ovoj obali, mjestu početka i privođenja kraju svakog poslanja, učenik neprestano putuje između svijeta koji treba spasiti i Spasitelja svijeta.

Bijahu zajedno. Govori se o sedam učenika. Nisi Dvanaestorica ne predstavljaju izraelska plemena, već njih sedam, ukupan broj koji predstavlja poganske narode. Sada je to zajednica sedam Crkava (Otk 2,3) otvorena svijetu.

Kaže im Šimun Petar: U ovoj posebnoj pripovijesti pažnja je usredotočena na dva bitna aspekta zajednice, oba temeljena, na ljubavi i nasljedovanju: 'institucionalna' dimenzija, koju predstavlja Petar, i 'karizmatička' dimenzija koju predstavlja učenik kojeg Isus je volio. To su dvije različite instance, jedna pastoralna, pažljivija prema strukturi, druga kreativna, pažljivija prema osobama. Neizbježni sukob između dva aspekta ovdje pronalazi idealno rješenje, legitimizirajući oba i dajući prednost ljubavi. Odmah primjećujemo da Šimun Petar ne naređuje drugima da pecaju. Vlast nije naređivanje, nego ići prema braći i uzor za nasljedovanje.

• **Kako nastojim održavati ravnotežu između institucionalne dimenzije moje službe i pažnje prema osobama?**

Idem ribariti. Brojne su zajedničke točke između ove priče i ribolova iz Lk 5,1-11, gdje Petar dobiva obećanje: "Od sada ćeš loviti ljude". U ovom odlomku, međutim, možemo primijetiti da u prvobitnoj Crkvi već postoji potreba za ozdravljenjem, jer se čini da je entuzijazam prvog susreta nestao. Stav Petra koji se vraća svom drevnom zanatu i stav učenika koji ga spontano slijede ukazuje na osjećaj obeshrabrenosti u prvoj Crkvi, koja se muči učiniti prijelaz iz zemaljske prisutnosti Isusa u njegovo bivanje s njom na duhovni način, čak iako je intiman i stvaran. Prvi povratak u Galileju, u mjesto obične svakodnevice, očituje se kao naporan, obilježen kušnjom malodušnosti i nedostatkom entuzijazma.

• **Kako reagiram na neizbježna obeshrabrenja?**

Te noći ne uloviše ništa. Simbolično upućivanje na noć, kao mjesto sljepoće i udaljenosti od Boga, učenici su zajedno na brodu, ali daleko od Riječi koja stvara. Rezultat njihovog pokušaja kako bi nešto učinili je ništavan jer nije podijeljen s Isusom.

Kad je već svanulo, stade Isus na kraju. S Isusovom prisutnošću noć završava i dolazi svjetlo. Isus stoji na obali, kao i prije u gornjoj sobi (Iv 20,19.26), ali ga učenici ne prepoznaju jer još nisu slušali njegovu Riječ. Dječice, imate li što za prismok

Dječice, imate li što za prismok? Isus ispituje učenike o noćnom umoru, traži od njih da jedu. Kruh je već tu, On je dao sebe za život svijeta. Nedostaje odgovor na njegovu ljubav koji samo mi možemo dati. Odgovor se sastoji se od toga da idemo prema našoj braći u poslušnosti njegovoj Riječi. Naša je hrana ista kao i Sinova: izvršiti djelo Očeva (Iv 4,34). 'Odgovor učenika na Isusovo pitanje je oštro 'ne' puno razočaranja. Koliko puta, unatoč zauzetosti, ne ulovimo ništa. Ako je naše djelovanje jalovo, to znači da nismo ujedinjeni s Njim.

Bacite mrežu na desnu stranu. Isus naređuje da bace mrežu u točno određeni dio, jedini koji može biti plodan životom. Izraz “desna strana” ukazuje na njegovu glavnu zapovijed da ljubimo jedni druge istom ljubavlju kojom je on ljubio nas. Samo poslušnost ovoj zapovijedi nudi nam božansku snagu plodonosnog ulova: život se može ‘uloviti’ samo kroz ljubav. U mreži povučenoj na tlo nalazi se mnoštvo osoba spašenih iz voda; punina koja obuhvaća cijelo čovječanstvo.

Učenik kojega je Isus ljubio kaže: Gospodin je! Ovaj učenik poznaje Isusovu ljubav, naslonio mu je glavu na grudi kad ga je Petar zamolio da se raspita o izdajici. Također je stajao sa Majkom podno križa. On je taj koji Petra obavještava o Gospodinovoj prisutnosti. Samo ljubav vidi i pokazuje svima najbolji put, onaj Isusov koji je Ljubav.

Petar ... pripaše gornju haljinu ... te se baci u more. Ovaj stih pomaže nam razumjeti prvi dio iscjeljenja koje se događa Petru. Neke riječi koje se koriste jako podsjećaju na krštenje. Šimun Petar oblači svoju haljinu i baca se u more, kao što je prije bio ušao u grob (Iv 20,6). Uranjanje u vodu i vraćanje gore su aluzije na krštenje. Petar zakopava svoju prošlost, utapajući drskosti i grijeha, da bi isplivao gore i susreo Isusa. Ruho koje oblači na svoju golotinju je krsno ruho, to je sam Gospodin, koji ga obavija svojom ljubavlju i dopušta mu da se suoči s morem.

Ostali učenici dođoše čamcem. Dvije lađe iz Luke 5,7 postale su jedna i to mala (barčica u grčkom tekstu). Crkva je jedna i obuhvaća sve. Međutim, uvijek ostaje mala barka (čamac). Mreža je također jedinstvena: različiti učenici vrše istu misijsku poslaničku u poslušnosti zapovijedi ljubavi. Mreža imenovana četiri puta je ono što okuplja čovječanstvo u ‘jedno’ da ga dovede na sigurno.

Ugledaju pripravljenju žeravicu. Ne kaže se da su učenici vidjeli Isusa, nego da su vidjeli žeravicu s ribom i kruhom. Grčki izraz *anthrakià* (vatra od žeravice) pojavljuje se ovdje i u Iv 18,18: Petar je zaniijekao Krista pred vatrom od žeravice, i sada pred

vatrom od žeravice Uskrsli ga još uvijek čeka i traži od njega njegovu ljubav. Kruh i riba podsjećaju na epizodu ispričanu u 6. poglavlju. Sada učenici razumiju Isusov govor o kruhu života u sinagogi u Kafarnaumu. Sveti Augustin tvrdi da je "pečena riba" Krist u muci, On je taj koji, umirujući na zemlji, daje sebe za život drugima.

Kaže im Isus: „Donesite ribā što ih sada uloviste“: Naš ribolov, ranije neuspješan, sada je plodan jer smo poslušali zapovijed ljubavi. I druga braća, "zarobljena" ljubavlju, zahvaljujući našem svjedočenju postala su poput njega hrana za život svijeta. Ovo je plod misijskog poslanja: preobraziti ljude u djecu koja znaju ljubiti svoju braću kao što ih je Sin ljubio. Imperativ je u množini, svi učenici sudjeluju, po izravnom Gospodinovom nalogu, u trudu i plodu. Petar se ističe svojom inicijativom da pokaži dobar primjer i održi jedinstvo mreže.

Petar se popne u čamac. Peter izvlači na suho mrežu koja drži zajedno plod ribarenja. Zapravo, Isus je molio Oca da braća ostanu "jedno" u ljubavi. Naglašeno je obilje plodova ribolova i svakako brojka ima važno značenje. Postoje mnoga tumačenja (sveukupno čovječanstvo, svi spašeni, mnoštvo privedeno Euharistiji, zajednica Duha itd.), neka čak i jako isforsiran. Zajednička crta svima je 'obilan plod' misijskog poslanja koje svakoga vodi Spasitelju.

I premda ih je bilo toliko, mreža se ne raskinu. Glagol *skizo* podsjeća na raskol, podjelu unutar zajednice. To jedinstvo se neće raspast, jer se u ljubavi prihvaća i uključuje svaka različitost. Podjela među braćom znači dijeliti Tijelo Sina. Zato i njegove rane ostaju otvorene: sve dok je samo jedno ljudsko biće izvan zajedništva, veliki grijeh nejedinstva bit će vidljiv jer ne čini vjerodostojnom Očevu ljubav, povjerenu našem svjedočenju.

Usp. Rim 12,9-15: u ovom odlomku sveti Pavao navodi konkretne stavove koji karakteriziraju ljubav prema blišnjemu. S kojim se od njih najviše identificiraš, u kojem osjećaš da trebaš "liječenje"?

• Kako živiš svoju odgovornost biti jamac jedinstva u dijelu Zajednice koji ti je povjeren?

Hajde, doručkujte. Isus poziva na gozbu. Poslanje polazi od Euharistije i vodi do Euharistije. U njoj blagujemo i zahvaljujemo za ono što je darovano, to je iščekivanje svadbene gozbe Jaganjčeve koju ćemo konačno živjeti u Kraljevstvu Božjem. Prepoznavanje Isusa dolazi iz zajedništva s njim, iz blagovanja i življenja od Njega. Tada ga vidi, jer on živi i mi živimo. Lomljenje kruha, sjećanje i življenje od njegove ljubavi prema nama otvara nam oči i čini da ga prepoznamo. Došao je 'onaj dan' (Iv 16,22) u kojem ga više ništa ne molimo, jer imamo sve. Naša je radost potpuna jer je to njegova radost.

Znali su da je Gospodin. Ovaj izraz je potvrda vjere. Poput voljenog učenika, i drugi učenici također prepoznaju Gospodina. To je gozba Novoga saveza koja nas spašava iz mora naših neuspjeha, nudeći nam oprostjenje grijeha. Sada, kada se ispunjava proročanstvo o uskrsnuću od mrtvih, gledajući Božju ljubav, i mi ga ljubimo i služimo njegovoj zapovijedi da ljubimo jedni druge (Iv 14,15). Evandelist izbjegava reći da učenici vide Gospodina: tri puta se kaže da se On 'očituje', uvod u njegovo

naknadno očitovanje vjernicima koji ga nisu vidjeli. Prvi su Ga vidjeli tjelesnim očima; mi, kao i učenici ove pripovijesti, znamo da je Gospodin prisutan. Svojim očima vidimo samo kruh i vino, gozbu koju je on pripremio, ali to prepoznamo po obilnom plodu poslušnosti njegovoj zapovijedi, koja nas čini aktivnim sudionicima u daru koji On čini od sebe.

Uzme kruh i daje im. To su riječi Euharistije u kojoj primamo nebeski kruh koji daje život vječni: tko god ga blaguje, ulazi u zajedništvo s Njim i živi od Njega, kao što On živi od Oca. Ovaj kruh nas čini sposobnima ljubiti kao što je on nas ljubio. To je u nama ispunjenje dara Sina. Glagoli, konjugirani u prezentu, pokazuju da je Prisutnost sada uvijek prisutna. U ovoj gozbi, osim kruha i ribe koje je Isus dao, ima i onoga što smo mi ulovili, što služi kao prilog, da se doda hrani koju nam On daje. Ovaj dodatak je naš odgovor na njegov dar. Euharistija uključuje nas i one kojima se obraćamo, do te mjere da obuhvaća cijeli svijet, prikazan u mnoštvu riba. Između Euharistije i misije postoji tijesan odnos: nema Mise bez misije i nema misije bez Mise. Zbog toga je svaki učenik poslan svojoj braći da im donese Očevu ljubav.

To se već treći put očitova Isus učenicima. Nakon prvoga na uskrсну večer i drugoga osam dana kasnije, kada se Gospodin očitovao okupljenim učenicima, ovo je treći i posljednji put u kojem se Gospodin očituje. Tri postupna očitovanja ukazuju na prijelaz s onog rezerviranog za one prve, koji vjeruju jer vide, na ona usmjereno na nas koji ne vidimo i vjerujemo. Isusovo očitovanje Magdaleni nije uzeto u obzir jer ukazuje na duboku dimenziju svakog susreta s Isusom koji se događa u ljubavi.

Ovdje završava prvi dio 21. poglavlja, koje pokazuje način na koji se Gospodin sada neprestano očituje svojoj zajednici. Učenici su bili izliječeni od malodušja, naučili su vjerovati Riječi Uskrsloga i hraniti se Euharistijom.

HODOČAŠĆE U POLJSKU

19. – 25. lipnja 2023.

I. DAN: 19. lipnja, ponedjeljak. ZAGREB-CZĘSTOCHOWA

- Polazak iz Zagreba u 6 sati.
- Dolazak u Częstochowu. Smještaj. Večera. Dom Misyjny św. Kaspra del Bufalo. Ul. E. Mąkoszy 1

II. DAN: 20. lipnja, utorak. CZĘSTOCHOWA

- Doručak
- Razgledavanja pavlinskog svetišta Jasna Gora: Riznica, Arsenal, toranj, kapela sa Presvetim, Križni put po zidinama svetišta. Sveta misa. Slobodno za kupnju suvenira i vlastite potrebe.
- Ručak.
- Posjet svetištu Predragocjene Krvi u Częstochowi
- Večera. Odlazak na molitvu „APEL“ Noćenje.

III. DAN: 21. lipnja, srijeda. WARSZAWA

- Euharistija
- Doručak.
- Odlazak prema WARSZAWI. Cjelodnevno razgledavanje glavnog grada Poljske: Wilanów, Kraljev put, Stari grad, Kraljevski dvorac, katedrala sv. Ivana, crkva sv. Križa...Večera Povratak u Częstochowu. Noćenje.

IV. DAN: 22. lipnja, četvrtak. CZĘSTOCHOWA – AUSCHWITZ - KRAKÓW

- Euharistija. Doručak.
- Posjet koncentracijskog logora Auschwitz .
- U poslijepodnevni satima razgledavanje rudnika soli „Wieliczka“ u kojem su rudari u sol uklesali brojne kapelice s oltarima, kipovima i drugim uresima (npr. 54 m dugačku kapelu blažene Kinge). Dio UNESCO-ve svjetske baštine. Smještaj i večera.

V. DAN: 23. lipnja, petak. KRAKÓW

- Doručak.
- Posjet svetištu Milosrdnog Isusa gdje je živjela i umrla sv. Faustyna Kowalska koja je primila objavu o Božanskom milosrđu. Sveta Misa i razgledavanje svetišta sv. Ivana Pavla II.
- Razgledavanje starog kraljevskog grada: Wawel, katedrala, crkva sv. Andrije, crkva sv. Petra i Pavla, franjevačka crkva, građanska katedrala sv. Marije, glavni trg, gradska vijećnica, Sukiennice, Barbakan... Slobodno za vlastite potrebe.
- Večera i noćenje

VI. DAN: 24. lipnja, subota. KALWARIA ZEBRZYDOWSKA - WADOWICE

- Kalwaria Zebrzydowska: pasionsko-marijansko svetište, pobožnost Križnog puta u pleneru, sv. Misa u kapeli s likom Majke Božje Zebrzydowske pred kojom je Józef Wojtyła povjerio svoga sina Karla zaštitu Nebeske Majke nakon preminuća svoje supruge Emilije.
- Wadowice, razgledavanje rodnog mjesta, rodne kuće i muzeja sv. Ivana Pavla II.
- Povratak u Krakow, večera i noćenje.

VII. DAN: 25. lipnja, nedjelja. KRAKÓW – ZAGREB

- Doručak. Na povratku Hrvatsku obilazak svetišta Majke Božje u Mariazelli i slavljenje Euharistije.

CIJENA ARANŽMANA PO OSOBI: 520,00 € (3.915,60 kn)

Aranžman je raden na bazi minimalno 45 putnika.

NADOPLATA ZA JENDOKRETVETNU SOBU: 100,00 €

CIJENA ARANŽMANA UKLJUČUJE:

- vožnja udobnim autobusom (EURO 6) • ulasci autobusa u sve gradove • smještaju dvokrevetnim i po želji trokrevetnim sobama na bazi 6 polupansiona - dobri hoteli • jedan ručak • sve potrebne ulaznice • boravišna pristojba • sva parkirališta i stručno vodstvo • putno osiguranje prema želji

Prijave i sva podrobnije informacije možete dobiti na broj telefona: 091 5130 107 (gđa. Jadranka)

Svetost prečasnog Giovannija Merlinija

Dana 12. siječnja 2023. obilježavamo 150. obljetnicu smrti časnog sluge Božjega Giovannija Merlinija. Gledano očima vjere, događaj smrti predstavlja najvažniji trenutak u kršćanskom životu. Poput pšeničnog zrna koje je palo u zemlju i donijelo obilat rod (Iv 12, 24-26), don Giovanni je sav svoj život prinio Gospodinu, umirući sebi i učvršćujući temelje Družbe koju je osnovao i glavne joj zasade položio sv. Gašpar. Zapravo, sve jasnije se pokazuje da iza brojnih izbora kanonika Gašpara Del Bufala, od 1820. nadalje, stoji upravo djelo don Giovannija Merlinija. Gašpar je znao da može činiti sve ono što je učinio jer je don Giovanni bio taj koji je održavao

njegovu „kuću u redu“. A znamo i koliko se don Giovanni divio i bio zahvalan Gašparu – toliko da je u njemu vidio ne samo oca, nego i sigurnog voditelja. Često se sjećamo don Giovannijevih riječi izrečenih u pogrebnoj homiliji sv. Gašparu gdje mu u jednom dijelu zahvaljuje govoreći: „Tebi dugujem ako sam danas ono što jesam.“ Svetost koja se oblikuje uz svetost! I poniznost don Giovannija koji se pita: „Što bi bilo sa mnom da te [Gašpare] nisam poznavao?“ U konačnici, može se reći da je don Giovanni personifikacija poniznosti i zahvalnosti.

Prigodom ove obljetnice, a u suglasnosti s Generalnim vijećem, odlučili smo vratiti se razmatranju o životu i svetosti don Giovannija Merlinija.

Iz toga smo razloga zamolili oca Giuseppea Sciberrasa, OSA, generalnog postulatora augustinskog reda, da nas uvede u promišljanje o svetosti općenito kao stvarnosti koju treba ponovno otkriti. U svakodnevnim situacijama u kojima nas služba i život vode da vršimo svoje poslanje – koliko govorimo o svetosti? Koliko prostora ostavljamo za razmišljanje o njoj?

Sestra Nicla Spezzati, ASC, postulatorica kauze za beatifikaciju i kanonizaciju prečasnog Giovannija Merlinija, pokazala nam je kako je don Giovanni u svom životu odgovorio na poziv na svetost živeći u potpunosti veliki dar koji mu je Bog dao.

Potom smo razmišljali o životu i djelu don Giovannija Merlinija prema nekim aspektima koji nam mogu pomoći da ga pobliže i bolje upoznamo.

Sestra Angela Di Spirito, ASC, posvetila je veliki dio svoga života proučavanju i produblivanju znanja o različitim aspektima života prečasnog Merlinija. U ovom broju našeg časopisa upoznajemo se s likom našeg Prečasnog sa stajališta duhovnog vodstva. Don Giovanni Merlini vodio je mnoge duše u razlučivanju. Zasigurno, najljepši cvijet među njima bio je sv. Maria De Mattias.

Sestra Angela nas <tjera>, zahvaljujući citatima navedenim u njezinu članku, da okusimo slatkoću svetosti koja hrani mudrost i postaje svojevrsni vodič na kršćanskom putu.

Don Mario Proietti, CPPS, predstavlja nam don Giovannija kao „svECA iz susjedstva“ jer, u konačnici, don Giovanni je majstor u poučavanju kako doživjeti izvanrednu prirodu stvari u običnom svakodnevnom životu.

Don Valerio Volpi, CPPS, predstavlja nam don Giovannija Merlinija kao „čovjeka od vlasti“. U svojih 26 godina službe kao generalni moderator, ali i ranije kao generalni tajnik, mudro je vodio našu Družbu pokazujući nam da se čak i služba autoriteta, ako se živi kao služenje, može živjeti u svetosti.

Nadamo se da će vam ovaj broj našeg časopisa pomoći da malo bolje i malo više upoznate našeg Prečasnog. Ujedno, vjerujemo da 2023., tj. 150. godišnjica prijelaza prečasnog Merlinija k Ocu Nebeskom, neće proći kao da se „ništa nije dogodilo“, nego će biti izvrsna godina da se osjetimo bliži ovom liku velike duhovne dubine. Nadamo se da će se i u drugim dijelovima Družbe organizirati prikladni trenutci za proučavanje njegova lika i razmišljanje o njegovu životu i svetosti. Zajedno s njim znamo da nas prečasni Giovanni Merlini nastavlja pratiti i pomagati nam na našem svakodnevnom putu.

p. Emanuele Lupi, CPPS
generalni moderator

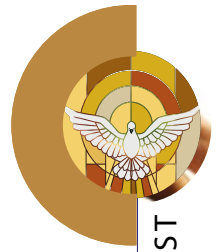

Scrovegni kapela u Padovi

Fr. Joseph Sciberras, O.S.A.

Od poziva do odgovora: Svetost kao dostižna stvarnost koju nanovno treba otkriti

„Danas je također važno otkrivati svetost u svetom Božjem narodu“, izjavio je papa Franjo sudionicima nedavno organizirane konferencije „Svetost danas“¹, podsjetivši na nepromjenjivo značenje ovog pojma, koji predstavlja DNK najdubljeg dijela katoličke Crkve i same njezine prirode. Svetost je odgovor na poziv, odnosno Isusovu zapovijed: »Budite dakle savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski!« (Matej 5,48).

Govoriti o svetosti danas nije nimalo jednostavno. Osobito u ovom dijelu svijeta, gdje procesi sekularizacije ne samo da su dugotrajni, već su i duboko pustili korijenje. U crkvenim se krugovima o svetosti s pravom govori kao o nečem "aktualnom". No, možda bi ipak bilo točnije smatrati je "zastarjelim" konceptom? Točnije, idejom koja se teško uklapa u filozofsku, društvenu i pragmatičnu sliku današnjeg svijeta. Svijeta koji poziv na svetost doživljava kao nešto strano i čudno, zastarjelo, neshvatljivo, kao nešto rezervirano za rijetke, osobito za one koji se ne moraju svakodnevno boriti "za opstanak" u šumi izazova s kojima se suočava velika većina ljudi današnjeg društva.

Tako svetost postaje živi znak proturječnosti. S druge strane, nije li i simbol naše vjere, Otkupiteljev križ, znak protuslovlja, koji je od znaka osude i sablazni postao znak spasenja i života, iz kojega proizlazi svaka vrsta evanđeoske svetosti? »*Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom*« (Mt 16,24).

Svetost podrazumijeva potpuno prijanjanje učenika uz osobu svoga Učitelja ili (da se poslužimo jezikom simbola) uz raspeće, odnosno uz Onoga, koji život svoj polaže za one koje ljubi, a to znači za sve ljude. Samo "kada naš način razmišljanja i naša djela postaju misli i djela Krista i s Kristom"², možemo shvatiti puno značenje svetosti.

Isto tako, učenik je svjestan neprocjenjive vrijednosti dara života, on dolazi i spreman je na različite načine predavati svoj život za dobro drugih, mobilizirajući na takav način u potpunosti vrijednost ljubavi, koja je "teret". Ona je breme, koje svatko nosi u svom srcu, koji daje smjer ljudskoj volji: *Pondus meum, amor meum* (Moje breme mjera je moje ljubavi)³ uzviknuo je sv. Augustin iz Hippoa. To je ljubav, koja svoj najveći sjaj i svoj najvidljiviji izraz pronalazi u ljubavi prema Crkvi, dakle, u ljubavi prema udovima otajstvenog Tijela Kristova, koje je Crkva. Sam Augustin kaže: "Tko ljubi ljepotu Božjeg doma, ne sumnja da voli Crkvu, koju ne shvaća kao zidove i krovove napravljene ljudskom rukom, ni kao blistavi mramor ili pozlaćene stropove, već kao zajednicu vjernih, svetih ljudi, koji ljube Boga svim svojim srcem, svom svojom dušom, svim umom svojim, a bližnjega svoga kao samoga sebe"⁴. Svetost nije tek neki "nusproizvod" života Crkve, već dio same njezine naravi. I doista, "svetost je uistinu lice Crkve, i to njezino najljepše lice: a ovo znači da je svetost ponovno pronalaženje sebe u zajedništvu s Bogom, u punini Njegova života i Njegove ljubavi"⁵.

No, kako odgovoriti na poziv na svetost primljen po krštenju? Prije svega, moramo razjasniti osnovno, i zapravo temeljno načelo: svetost nikada nije isključivo plod ljudskoga napora. Sam papa Franjo neprestano nas na to podsjeća: "Svetost nije nešto što mi sami sebi osiguravamo, što stječemo po svojim vrlinama i sposobnostima. Svetost je dar; i to dar koji nam dolazi od Gospodina. Kada nas On povede sa sobom, zaodijeva nas sobom i čini nas sličnima sebi"⁶. Čitajući ovu izjavu, netko bi mogao pomisliti da je svetost samo pasivni element kršćanskoga života. No, to je jako daleko od istine. "Svetost je dar, koji se nudi svima bez iznimke, i stoga upravo ona predstavlja znak po kojem ćete prepoznati svakog kršćanina"⁷.

Pritom, o tom "znaku raspoznavanja" ne treba razmišljati kao o nekom znaku po kojem se razlikujemo od drugih, nego radije o neizbrisivom "karakteru" ovoga znaka, koji se trajno utiskuje u kršćanina, čineći ga tako sastavnim dijelom kršćanskog bića. Muškarci i žene svih vremena, stvoreni na sliku i priliku Božju, pozvani su na potpunu suradnju s darovanom nam milošću, ali "ne po vlastitom svjetlu, već po svom dio-

ništvu u božanskom svjetlu⁸. Ova je suradnja plod urođene slobode, koju muškarci i žene zadržavaju po samoj činjenici da su osobe. Sv. Augustin kaže da je “dobar život dar od Boga; ne samo zato što je Bog čovjeku dao slobodnu volju, bez koje ne postoji ni dobro ni zlo u smislu življenja moralnim životom, ne samo zato što je Bog dao zakon po kojem nas uči kako živjeti, već zato što po Duhu Svetome Bog zasijava sjeme ljubavi u srca onih, koje je predvidio, koje je predodredio, da budu pozvani, da ih On pozove, da ih On opravda, i da ih opravda tako da im da svoju slavu⁹. Ovaj poziv na opravdanje i na Božju slavu nije ništa drugo doli poziv na svetost. Kršćani su pozvani da velikodušno odgovore na taj poziv na svetost jer je Bog toliko puno dao i puno od nas očekuje. A temeljno očitovanje te svetosti jest ljubav! Stoga su sveci opravdani milošću, koja je ljubav¹⁰.

Svjesni smo, dakle, da smo svi pozvani na potpunu svetost, što je vrlo jasno potvrdio Drugi vatikanski koncil¹¹. No, svaki poziv zahtijeva i puni odgovor od druge strane, u protivnom ostaje samo glas, koji odjekuje zrakom, ali nema odjeka u ušima našeg srca. Odgovor ne leži toliko u pridržavanju zakona: “Tko god razumije” - piše sv. Augustin - “da ta božanska pravednost ne počiva na propisima zakona koji nas plaše, već na ukazanoj nam pomoći po milosti Kristovoj, do koje nas na ispravan način, poput učitelja, može voditi jedino strah od zakona. Čovjek koji ovo razumije, shvaća zašto je kršćanin¹². U tom se smislu, svetost se može usporediti i s plesom dviju strana, u kojem se čovjek prepušta ruci u slobodi darovane milosti, prateći njezine ritmove i valove, preobražavajući tako svoj plahe korake u djelo iznimne suptilnosti, postajući sudionikom dinamike koja u svoj svojoj punoći i sjaju želi zasjati u samom čovjeku. Svetost nije ništa drugo doli punina bivanja muškarcem i ženom u svim vremenima.

Sve to moguće je pretočiti u konkretna djela i svetost učiniti putem, koji je čovjeku moguć, izvediv i dostižan. Tome svjedoče bezbrojni ljudi, koje je Crkva proglasila svetima i blaženima. Oni nam svjedoče da svetost nikada nije «besciljno» stanje, već prije stalna točka ulaska i izlaska, proces neprestanog traženja i otkrivanja Boga i samoga sebe. Unatoč ljudskoj nesavršenosti,¹³ čovjekova se svetost izražava kroz konkretno djelovanje. Ne može biti drugačije jer je čovjekov zadatak da se očituje po svom djelovanju snagom volje. “Djelovanje” je sastavni dio postojanja¹⁴. Stoga biti svet znači djelovati pod utjecajem milosti. Ova je istina pridonijela

tome da sv. Toma od Villanove, augustinac, ustvrdi kako je najveće Božje djelo u tome što ljude čini svetima!¹⁵ Izazov za svakog kršćanina je da svoja svakodnevna djelovanja učini Kristovim djelovanjem, pretvarajući - na taj način - male stvari u velika djela svetosti. Blaženi Šimun iz Cascie napisao je: “Što je zajedničko svetosti i činjenju velikih stvari? [...] Nema prave moći ako nedostaje svetosti, a bez svetosti Bog ne može činiti velike stvari. Istinska moć i svetost su sestre; zajednička značajka velikih stvari jest da sjaje svetošću. Zapravo, ljudska moć je ništavna ako nije izraz svetosti, i ljudsko djelovanje u tom slučaju ne zavrjeđuje hvalu. Stoga je svetost neprikosnoveno mjerilo istine i pravednosti, ona je ta koja nikada ne dopušta osjećajima i namjerama da skrenu, makar i nakratko, s pravoga puta. Ona potiče unutarnju i vanjsku energiju da stvari

Svetost podrazumijeva potpuno prijanjanje učenika uz osobu svoga Učitelja, odnosno uz Onoga, koji život svoj polaže za one koje ljubi, a to znači za sve ljude. Ovo je Božji plan za svakoga čovjeka: da ima puninu postojanja i smisao života te da u postizanju svakodnevne svetosti postane potpuno Kristu nalik.

krenu na dobro; i svime upravlja na takav način da ne tražimo izgovore za činjenje nedostajnosti»¹⁶.

Svetost koja se hrani vjerom u Krista u potpunosti zaokreće čovjekovu svakodnevnicu. Na koji način? Na način da drugačije sagledava stvarnost koja ga okružuje, u načinu na koji donosi raznovrsne odluke, u načinu na koji odbacuje ili prihvaća vrijednosti koje daju smjer njegovim svakodnevnim aktivnostima, u načinu na koji voli svoje bližnje i daljnje, u načinu na koji gleda na siromahe i potrebite, u procjeni događaja koji ga okružuju, u pružanju podrške i potpore onima koje mu Bog stavlja na put, u načinu na koji proživljava nepravdu, u oslobađanju potlačenih.

Svetost se izražava u novoj gramatici, koja obnavlja esencijalni jezik života – istinit, a ne površan – takav da iznutra preobražava svakodnevni život svakog čovjeka u parametre istih tih kriterija *ordo amoris*, odnosno u onaj red koji nas spašava i iscjeljuje odnose. Sveti Augustin će reći: „Dakle, onaj, tko pošteno procjenjuje stvari, dobiva na težini na pravedan i svet način. Njegova je ljubav posložena, tako da ne voli ono što ne treba voljeti, niti svoju ljubav udaljava od onoga što voljeti treba, ne voli previše ono što bi trebalo voljeti malo, a isto tako voli ono, što se treba voljeti malo ili puno i obrnuto”¹⁷.

Ovo je Božji plan za svakoga čovjeka: da ima puninu postojanja i smisao života te da u postizanju svakodnevne svetosti postane potpuno Kristu nalik. Svetost nikada ne može biti trenutni bljesak, svetost znači uspinjanje prema gore, prema Onomu koji je moćan i koji sve prožima, koji je nalik opojnom Svjetlu, a to je svjetlost koja na nas teče s Kristova lica po Blaženstvima; ona su siguran i zajamčen put u svetost. “Za kršćane su blaženstva poput osobne iskaznice. [...] U njima se ocrtava Učiteljevo lice, i njega smo pozvani ostvarivati u svom svakodnevnom životu”¹⁸. Sve započinje prvim korakom, a za kršćanina je to dar vjere i sveto krštenje, a posljedično i osvješćavanje odgovornosti koja iz njega proizlazi, odnosno potrebe da dobrovoljno odgovorimo na Božji poziv na svetost. Drugi korak je čvrsta svijest da je svetost dostižna, moguća i izvediva neovisno o našem životnom statusu. Treći korak je pronalazak vlastitoga puta, vlastitoga ritma, suradnje s Božjom milošću te podvrgavanje vodstvu, koje je u skladu s voljom Isusa Krista. Mnogo je puteva u svetost koji su primjereni za svakoga, jedinstvenih i neponovljivih, jer ih provode različiti, iznimni i jedinstveni ljudi. Kršćanin treba hrabro prihvatiti tu odgovornost i s poziva prijeći na velikodušan odgovor. Neka nam sveci, svjedoci jedine moguće svetosti, budu suputnici u toj jedinstvenoj i nesvakidašnjoj ljudsko-božanskoj avanturi!

Bilješke

¹ *Obraćanje pape Franje sudionicima susreta u organizaciji Kongregacije za kauze svetaca*, 6. listopada 2022., [<https://www.vatican.va/content/francesco/-it/speeches/2022/october/dokumenti/20221006-convegno-causeeisanti.html>].

2 BENEDIKT XVI., *Opća audijencija*, 13. travnja 2011.

3. AUGUSTIN IZ HIPONA, *Ispovijesti* 13, 9, 10

4. AUGUSTIN HIPONSKI, *Propovijed* 15.

5. PAPA FRANJO, *Opća audijencija*, 19. studenoga 2014. Augustin iz Hipona čak izjavljuje sljedeće: «Ima onih koji misle da se mogu očistiti vlastitim trudom kako bi mogli promatrati Boga i sjediniti se s Njim.» *De Trinitate Dei* 4, 15, 20.

6 Isto.

7 Isto.

8. AUGUSTIN OD HIPONA, *De Trinitate Dei* 14, 12.

9 AUGUSTIN OD HIPONA, *De spiritu et littera* 27, 47.

10. AUGUSTIN OD HIPONA, *De spiritu et littera* 3, 29.

11 Vidi: *Dogmatska konstitucija Lumen Gentium* 39-42.

12 AUGUSTIN IZ HIPONA, *De natura et graia* 1, 1.

13 Vidi: *Dogmatska konstitucija Lumen Gentium* 48.

14 PAPA FRANJO, *Gaudete et exsultate* 25.

15 «[...] najveće je Božje djelo učiniti ljude svetima!, TOMÁS DE VILLANUEVA, *Conción* 360, 1, u *Obras Completas*, VIII (2-3), Madrid, Biblioteca de Autores Cristianos (BAC), 2014., 557. .

16 ŠIMUN IZ CASCIE, *THE life of Christ by Blessed Simone da Cascia, Augustinian spiritual master*, Florencia, Nerbini International - Centro Culturale Agostiniano, 2016, 70.

17 AUGUSTIN OD HIPONA, *De doctrina Christiana* 1, 27, 28.

18 PAPA FRANJO, *Gaudete et exsultate* 63.

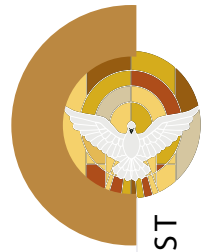
PORUKA PAPE FRANJE ZA 57. SVJETSKI DAN
SREDSTAVA DRUŠTVENIH KOMUNIKACIJA
[21. SVIBNJA 2023.]

Govoriti srcem

Draga braćo i sestre!

Nakon što sam prethodnih godina razmišljao o glagolima ići i vidjeti i slušati kao uvjetima za dobru komunikaciju, u ovoj poruci za 57. svjetski dan sredstava društvenih komunikacija zadržat ću se na izrazu govoriti srcem. Srce je to koje nas je potaknulo ići, gledati i slušati, i srce je to koje nas potiče na otvorenu i prijateljsku komunikaciju.

Nakon što smo vježbali slušanje, koje zahtijeva čekanje i strpljenje, kao i odricanje od toga da iznosimo svoje mišljenje koje je plod predrasuda našega gledišta, možemo ući u dinamiku dijaloga i dijeljenja koja je upravo dinamika srdačne komunikacije. Kada drugoga slušamo čista srca, moći ćemo i govoriti slijedeći istinu u ljubavi (usp. Ef 4,15). Ne trebamo se bojati razglašavati istinu, makar ona katkad bila i neugodna. Evo čega nam se valja bojati: činiti to bez ljubavi, bez srca. Jer »kršćaninov program – kao što je napisao Benedikt XVI. – jest “srce koje vidi”«. [1] Srce koje svojim otkucajima objavljuje istinu o našem biću i zato ga treba slušati. To znači da onaj koji sluša mora biti na istoj valnoj dužini tako da može osjetiti čak otkucaje srca druge osobe u svom srcu. Tada se može dogoditi čudo susreta koje nam pomaže da gledamo jedni

druge sa suosjećanjem, prihvaćajući s poštivanjem međusobne slabosti, umjesto da sudimo po glasinama i sijemo neslogu i podjele.

Isus nas upozorava da se svako stablo poznaje po plodovima (usp. Lk 6,44): »Dobar čovjek iz dobra blaga srca svojega iznosi dobro, a zao iz zla iznosi zlo. Ta iz obilja srca usta mu govore« (r. 45). Zato, da bismo mogli komunicirati istinujući u ljubavi, trebamo očistiti vlastito srce. Samo slušajući i govoreći čistim srcem možemo vidjeti dalje od vanjštine i nadvladati nerazgovijetnu buku koja, također na informacijskom polju, ne pomaže, u složenosti svijeta u kojemu živimo, razlučiti što je što. Poziv da govorimo srcem predstavlja radikalni izazov na koji smo pozvani odgovoriti u ovom našem vremenu, tako sklonom ravnodušnosti i gnušanju, katkad i na temelju dezinformacije koja krivotvori i instrumentalizira istinu.

Komunicirati srdačno

Komunicirati srdačno znači da onaj tko nas čita ili sluša može razumjeti naše dionništvo u radostima i strahovima, nadama i patnjama žena i muškaraca našega vremena. Tko tako govori, voli drugoga jer mu je stalo do njega ili nje i štiti i ne narušava njegovu ili njezinu slobodu. Taj način možemo vidjeti kod tajanstvenoga putnika koji razgovara s učenicima na putu u Emaus nakon tragedije koja se dogodila na Golgoti. Uskrsli Isus govori im srcem, s poštivanjem ih prati na njihovu putu boli, ne nameće se nego se nudi, s ljubavlju im otvara oči srca da shvate dublji smisao onoga što se dogodilo. Oni će, naime, moći kasnije radosno uskliknuti da im je srce gorjelo dok im je putem govorio i tumačio Sveto pismo (usp. Lk 24,32).

U povijesnom razdoblju označenom polarizacijama i suprotstavljanjima – na koje nažalost nije imuna ni crkvena zajednica – predano zalaganje za komunikaciju otvorena srca i raširenih ruku tiče se ne samo onih koji rade na polju informacija, već je odgovornost svih. Svi smo pozvani tražiti i govoriti istinu i činiti to s ljubavlju. Pogotovo se nas kršćane neprestance opominje da svoj jezik susprežemo od zla (usp. Ps 34,14), jer, kao što uči Sveto pismo, njime možemo blagoslivljati Gospodina i proklinjati ljude stvorene na Božju sliku (usp. Jak 3,9). Iz naših usta ne bi smjela izlaziti nikakva zla riječ »nego samo dobra, da prema potrebi saziđu je i milost iskaže slušateljima« (Ef 4,29).

Katkad ljubazna riječ prodire i do najokorjelijega srca. O tome nalazimo trag također u literaturi. Mislim na onaj nezaboravan tekst iz 21. poglavlja Zaručnika u kojem Lucija zbori srcem Bezimenom dok konačno ovaj, razoružan i mučen blagotvornom unutarnjom krizom, ne podlegne nježnoj snazi ljubavi. Doživljavamo to iskustvo u društvenom suživotu gdje ljubaznost nije samo stvar bontona, nego pravi i istinski protulijek okrutnosti, koja nažalost može zatrovati srce i razoriti odnose. Treba nam to na medijskom polju, kako komunikacija ne bi raspirivala mržnju koja ozlojeđuje srce, rađa srditost i vodi do sukoba, nego pomogla osobama da u miru razmisle i, kritičkim duhom i uvijek u duhu poštivanja, otkrivaju zagonetnu stvarnost u kojoj žive.

Komunikacija od srca srcu: »Dovoljno je dobro voljeti da bi se dobro govorilo«

Jedan od svijetlih primjera toga govora srcem koji dan-danas očarava jest sveti Franjo Saleški, crkveni naučitelj, kojem sam nedavno posvetio apostolsko pismo Totum amoris est, na 400. obljetnicu njegove smrti. Uz tu važnu obljetnicu, drago mi je u toj

prigodi spomenuti još jednu koja je isto u ovoj 2023. godini. Riječ je o stotoj obljetnici otkako ga je Pio XI., enciklikom *Rerum omnium perturbationem*, proglasio zaštitnikom katoličkih novinara. Brilljantan um, plodan pisac, čovjek velike teološke dubine, Franjo Saleški bio je ženevski biskup u početku 17. stoljeća, u teškim godinama označenima burnim raspravama s kalvinistima. Njegov blag stav, njegova čovjekoljubivost, spremnost strpljivo razgovarati sa svima, a na poseban način s onima koji su mu se suprotstavljali, učinili su ga izvanrednim svjedokom Božje milosrdne ljubavi. Za njega je vrijedila ona da »umilna riječ umnožava prijatelje, i jezik uljudan izaziva prijazne odgovore« (Sir 6,5). Uostalom, jedna od njegovih najpoznatijih izjava »srce govori srcu«, nadahnjivala je naraštaje vjernikâ, među kojima svetoga Johna Henryja Newmana koji ju je uzeo za svoje geslo *Cor ad cor loquitur*. »Dovoljno je dobro voljeti da bi se dobro govorilo«, bilo je jedno od uvjerenja svetoga Franje Saleškoga. Ono pokazuje da se, prema njegovu mišljenju, komunikaciju ne smije svesti na umijeće, na – rekli bismo danas – marketinšku strategiju, nego je ona ogledalo duše, vidljiva površina oku nevidljive jezgre ljubavi. Prema svetom Franji Saleškom upravo se »u srcu i po srcu odvija onaj suptilan i intenzivan proces sjedinjenja zahvaljujući kojem čovjek prepoznaje Boga« [2]. »Ljubeći dobro« sveti je Franjo uspio komunicirati s gluhoonijemim Martinom i postati mu prijatelj. Zato ga se spominjemo također kao zaštitnika osoba s komunikacijskim teškoćama.

Polazeći upravo od toga kriterija ljubavi, sveti nas ženevski biskup, svojim spisima i svjedočanstvom života, podsjeća da »smo ono što komuniciramo«. To je lekcija oprečna trendovima današnjega vremena kada se, kao što pogotovo doživljavamo u društvenim medijima, komunikaciju često instrumentalizira kako bi nas svijet vidio onakvima kakvi bismo mi željeli biti, a ne onakvima kakvi zaista jesmo. Sveti je Franjo

Saleški razdijelio brojne primjerke svojih spisa ženevskoj zajednici. Ta mu je »novinarska« intuicija donijela slavu koja se brzo pronijela izvan granica njegove biskupije i traje sve do naših dana. Njegovi su spisi, kao što je primijetio sveti Pavao VI., »iznimno ugodno, poučno i pobudno« [3] štivo. Pogledamo li danas panoramu komunikacije, nisu li upravo to značajke koje treba imati pojedini članak, reportaža, radijski ili televizijski prilog, odnosno objava na društvenoj mreži? Neka ovaj svetac nježnosti bude nadahnuće onima koji rade na području komunikacije, da hrabro i slobodno traže i govore istinu, odolijevajući napasti korištenja napadnih i agresivnih izraza.

Govoriti srcem u sinodskom procesu

Kao što sam već imao priliku istaknuti, »i u Crkvi postoji velika potreba za slušanjem i za time da slušamo jedni druge. To je najdragocjeniji i najplodonosniji dar koji možemo dati jedni drugima« [4]. Iz slušanja bez predrasuda, iz pažljiva i raspoloživa slušanja, rađa se govor u skladu s Božjim načinom, potican blizinom, suosjećanjem i nježnošću. U Crkvi postoji prijevika potreba za komunikacijom koja će zapaliti srca, koja će biti melem za rane i služiti kao svjetiljka na putu braći i sestrama. Sanjam o crkvenoj komunikaciji koja se zna prepustiti vodstvu Duha Svetoga, koja će biti ljubazna i u isti mah proročka, kadra iznaći nove oblike i načine za čudesan navještaj koji je pozvana donijeti u treće tisućljeće; o komunikaciji u kojoj će se u središte staviti odnos s Bogom i bližnjima, osobito s onima koji su u najvećoj potrebi, i koja će znati zapaliti plamen vjere, radije negoli čuvati pepeo autoreferencijalnog identiteta; o komunikaciji utemeljenoj na poniznosti u slušanju i paveziji u govoru, koja nikad neće dijeliti istinu od ljubavi.

Razoružati srca promičući jezik mira

»Mek jezik i kosti lomi«, kaže se u knjizi Mudrih izreka (25,15). Danas je kao nikada prije potrebno govoriti srcem kako bi se promicalo kulturu mira tamo gdje je rat i kako bi se utiralo putove koji omogućuju dijalog i pomirenje tamo gdje bjesne mržnja i neprijateljstvo. U dramatičnim okolnostima globalnog sukoba kroz koje prolazimo, žurno je potrebno afirmirati komunikaciju u kojoj neće biti nikakva neprijateljstva. Prijeko je potrebno da »otvoreni i smjerni dijalog« prevlada nad »navikom brzog opovrgavanja protivnika, dodjeljujući istom ponižavajuće epitete« [5]. Trebamo komunikatore spremne na dijalog, predane poticanju cjelovita razoružanja i radu na smirivanju ratne psihoze koja se gnijezdi u našim srcima, kao što je proročki pozvao sveti Ivan XXIII. u enciklici *Pacem in terris*: »Čvrstina pravog mira među narodima nije u jednakoj oružanoj snazi, već jedino u uzajamnu povjerenju« (br. 113). Povjerenje treba komunikatore koji nisu ukopani u rovove, nego su hrabri i kreativni, spremni preuzeti rizik kako bi pronašli zajednički jezik zahvaljujući kojemu je moguće ostvariti susret. Kao i prije 60 godina, i sada živimo u mračnome trenutku kada čovječanstvo strahuje od eskalacije rata, koji mora što prije prestati, također na razini komunikacije. Možemo se samo užasnuti kada čujemo kako se lako izgovaraju riječi koje pozivaju na uništenje narodâ i teritorijâ. I te se riječi, nažalost, često pretvaraju u ratne čine okrutnoga nasilja. Eto zašto treba odbaciti svaku retoriku koja potiče na rat, kao i svaku vrstu propagande koja manipulira istinom i izvrće je u ideološke svrhe. Potrebno je, umjesto toga, promicati, i to na svim razinama, komunikaciju koja će pomoći stvaranju uvjeta za rješavanje sporova među narodima.

Kao kršćani, znamo da je obraćenje srca presudno za sudbinu mira, zato što virus rata dolazi iz ljudskoga srca. [6] Iz srca izlaze prave riječi kadre raspršiti sjene zatvorena i podijeljena svijeta i izgrađivati bolju civilizaciju od one koju smo naslijedili. To je napor koji se očekuje od svakoga od nas, ali posebno poziva one koji rade u komunikacijama da imaju osjećaj odgovornosti, kako bi svoje zanimanje obavljali kao poslanje.

Gospodin Isus, čista Riječ koja teče iz Očeva srca, neka nam pomogne da naša komunikacija bude slobodna, čista i srdačna.

Gospodin Isus, Riječ tijekom postala, neka nam pomogne oslušivati otkucaje srcâ, kako bismo otkrili da smo braća i sestre i oslobodili se neprijateljstva koje nas dijeli.

Gospodin Isus, Riječ istine i ljubavi, neka nam pomogne govoriti istinu u ljubavi, da bismo osjetili da smo čuvari jedni drugih.

Rim, Sveti Ivan Lateranski, 24. siječnja 2023. godine,
spomendan svetoga Franje Saleškoga.

FRANJO

LECTIO DIVINA
12. - 14. SVIBNJA 2023.

Dodirivanje ranjenog Boga

VODITELJ:

P. KRZYSZTOF WONS, SDS

CENTAR POMIRENJA – PROZORJE • PROZORSKA ULICA 167, PROZORJE
• 10370 DUGO SELO

Živi Kalež. Okružnica katoličkog pokreta "Zajednica Krvi Kristove"

S dozvolom crkvenih vlasti. Glavni urednik: p. Ilija Grgić

Uredništvo: p. Davor Lukačević. p. Stjepan Horvat

Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, 10000 Zagreb

tel: 00385/1/4500130

faks: 4500134; e-mail: info@cpps.hr; internet: www.cpps.hr

ISSN 1426-3920; Grafičko oblikovanje: Blaženka Matić

Narudžba: Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, 10000 Zagreb

Cijena: Godišnji prilog za naše troškove 70 kn.

Neka velikodušnost jednih pokriva nedostatak drugih!

Žiro-račun: Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, Zagreb

Br. računa: 2360000-1101474800

Za inozemstvo: SWIFT: ZABHR2X

IBAN: HR6223600001101474800

BANKA: Zagrebačka banka, Paromlinska 2, 10 000 Zagreb

